

Čas volby

S letošní volbou prezidenta se nám nabízí vskutku pestrá škála možností. Vybírat můžeme mezi ostřílenými politiky, vzdělanci, občanskými aktivisty i současným prezidentem. Při poslední prezidentské volbě v roce 2013 jsme ve druhém kole stáli před dvěma odlišnými kandidáty. Zvolený byl Miloš Zeman. Faktkem je, že je to zkušený politik, avšak v roli prezidenta, jenž by měl být charismatickým švihákem, který nás bude ve světě reprezentovat na jedničku, zklamal. Přestože s jeho názory, například na uprchlickou krizi, souhlasí značná část Čechů, musíme si přiznat, že na to současný prezident zkrátka nemá, i kdyby jen ze zdravotního hlediska. Jeho zdraví chátá čím dál víc a kdo ví, zdali by v celém dalším funkčním období pěti let vůbec vydržel. Pokud tedy máte Zemana rádi, dopřejte mu klidné stáří bez prezidentských povinností.

Kdo se nabízí dále? Největším opakem našeho současného prezidenta je pravděpodobně bývalý předseda Akademie věd ČR Jiří Drahoš. Ano, zdá se, že by mohl být jako kandidát ideální. Slušný, bez skandálů, vzdělaný, reprezentativní... Není divu, že podle průzkumů bude právě on největším Zemanovým soupeřem. Jeví se velmi sympaticky, avšak občas může člověk nabývat dojmu, že je to až přílišný „služňák“ s chybějícím charakterem, a tak je na místě otázka, zdali by jako prezident byl výraznou osobností a působil jako autorita. Další „vadou“ by pak mohla být skutečnost, že je v politice nováčkem. To ale očividně nevedá voličům, kteří mu podle průzkumů nejvíce věří, je to podle nich člověk s „čistým štítem“. Zato nedůvěryhodně působí na část voličů bývalý spolujednatel Fortuny Michal Horáček. Sice také patří k favoritům, ale spousta Čechů vadí právě jeho sázkařská minulost. Jedna věc se mu ale odepřít nedá. Má charisma, určitou jiskru a je díky svému impulsivnímu vystupování snadno zapamatovatelný. Ještě donedávna to vypadalo, že bude Horá-

ček součástí silné trojky spolu se Zemanem a Drahošem. Pak se ale něco změnilo. Na scénu nastoupil politik s minulostí, ve které nechybí skandály ani bohaté zkušenosti. Mirek Topolánek je člověk, na kterého zkrátka musíte mít nějaký názor. A mohl by to být právě on, kdo bude kamenem úrazu Horáčkovy úspěchu. Jejich voliči by totiž vzhledem k jejich podobným názorům mohli být stejní, a tak je tu možnost, že část Horáčkových příznivců „přeběhne“ na stranu bývalého premiéra. Mirek Topolánek je sice dle slov některých voličů nečestný člověk se špatnou minulostí, čemuž nepřidává ani blízké přátelství s Markem Dalíkem. Zároveň je také člověkem, který, jak on sám tvrdí, „v tom umí chodit“. Jeho nečekaná kandidatura a sebevědomý přístup rozhodně ovlivní možné vítězství ostatních kandidátů.

To, kde se bude Česká republika nacházet za pět let, záleží jen a jen na nás. Na jednu stranu se dá pochopit určitá nevěra občanů k novým tvářím, od kterých se neví, co čekat. Na stranu druhou, je nutné vzít v potaz fakt, že my a naše země potřebujeme změny. Jistě, s Milošem Zemanem víme, do čeho jdeme. Máme jistotu, že to bude alespoň tak, jako doteď. Opravdu ale chceme žít v zemi s prezidentem, který nejde pro sklenku daleko, nás jako občany nestmeluje a v neposlední řadě na nás ve světě upozorňuje zpravidla svým nevybraným chováním? Nemluvě o jeho vztazích k Rusku a Číně či faktu, že tvoří sbranou dvojku s Andrejem Babišem.

Žijeme v moderní době, jistě přeci chceme někam směřovat a neustále se zlepšovat. A proto jsou nutné určité změny. Češi jsou obecně národem konzervativním, který na změny nereaguje zrovna nejlépe. Pojďme ale využít toho, že máme možnost si o hlavě státu rozhodnout sami a dát šanci nové tváři, která nás může mile překvapit.

REBECCA DIATILOVÁ

Zvítězí přítomnost nad budoucností?

Je nabíledni, že krach vyjednávání o možné koalici Jamajka, tedy vlády mezi CDU/CSU, svobodnými demokraty (FDP) a zelenými konzervativci vyústil ve velkou nejistotu politické budoucnosti SRN.

Německé kancléřce Angele Merkelové by mohli se sestavením koalice nakonec pomoci sociální demokraté (SPD). Doposud kategoricky odmítali jakoukoliv formu pokračování dosavadní velké koalice tvořené jimi, křesťanskými demokraty a křesťansko-sociální unií (CDU/CSU). Odchod SPD do opozice by znamenal historicky první menšinovou vládu v Německu a mohl by zapříčinit předčasné volby.

Sama Merkelová případné předčasné volby vyloučila, když prohlásila, že není možné očekávat účast občanů na nových volbách, když se dosavadní kabinet není schopen s výsledkem zářijových voleb racionálně vyrovnat. Politici od voličů sice dostali mandát k vytvoření kabinetu, ale uspěchání celého procesu by mohlo být krokem zpět. Vláda by nemusela být stabilní a posunout Německo kupředu. Prezident Frank-Walter Steinmeier zahájil jednání s představiteli SPD, aby ne-

musel využít svého ústavního práva a vyhlásit volby nové.

Postoj sociálních demokratů a jejich přesvědčení o budoucím setrvání v opozici podpořil jejich bývalý předseda, nynější ministr zahraničí Sigmar Gabriel. Věří, že strana má více možností, než pokračovat ve velké koalici. Frakce spolkového sněmu taktéž preferuje, aby SPD setrvala neoblomně stran budoucí spolupráce s CDU. Ze 150 poslanců se v současné době přiklání k variantě obnovení velké koalice pouhých třicet. Otázkou je, zdali se ze strany SPD nejedná pouze o zraněnou ješitnost po neúspěšných volbách, neboť se CDU/CSU svým programem v poslední době výrazně přiblížili a je jasné, že by Merkelová byla schopna hravě přetáhnout notné procento zbývajících levicových voličů, což by mohlo pro sociální demokraty znamenat politickou smrt. Vedení SPD upozorňuje na to, že vláda, která by se nebyla schopna dohodnout a v budoucnu čelila dalším vlnám oslabování, by zapříčinila posílení stran okrajových, jako například AfD, Alternativy pro Německo, která se vyslovuje proti imigraci. Předseda bavorské CSU Seeho-

fer označil znovuvytvoření velké koalice za nejlepší řešení nastalé situace, ale zdůraznil, že je třeba kompromisů z hlediska přehnaných požadavků.

Předseda sociálních demokratů Schulz se v pátek 24.11. rozhodl posunout rétoriku své strany a z razantního odmítání koalice se přesunout k možnému jednání. Změnu postoje odůvodnil tím, že mnoho jeho zahraničních kolegů vyjadřuje své znepokojení nad krachem vyjednávání o vládě v Německu a on sám se cítí být povinen vůči občanům a zahraniční politice SRN. Závažná rozhodnutí o spolupráci SPD s Merkelovou však podmiňuje vnitřním hlasováním sociálních demokratů. Jednou z alternativ by taktéž byla rezignace Schulze a přenechání pozice lídra někomu, kdo bude s Merkelovou vyjednávat ochotnější. Jednání SPD s prezidentem Steinmeierem zatím přináší naději, že se situace uklidní a v lednu by mohlo dojít k rezoluci. Nabízí se otázka, zdali je stranická hrdost a politická vyhraněnost v těžkých dobách migrační krize přednější než blahobyt národa a země, která stojí v čele Evropy.

JAN LUCIÁN JEŘÁBEK

Jedna žena za všechny

Jiří Drahoš, Pavel Fischer, Petr Hannig, Marek Hilser, Michal Horáček, Jiří Hynek, Vratislav Kulhánek, Mirek Topolánek a Miloš Zeman. Tak vypadá devítka kandidátů, ze kterých mohou občané zvolit, v případě Miloše Zemana znovuzvolit, v lednu 2018 prezidenta České republiky. Výběr je to velký, ale nechybí tam přeci jen někdo? Že by Tomio Okamura? Ne. Žena.

Oproti volbám z roku 2013, kdy kandidovala trojice Zuzana Roithová, Táňa Fischerová a Jana Bobošíková, je to opravdu výrazný pokles. Protože se jednalo o historicky první přímou volbu prezidenta, mohl být navržen kdokoliv starší čtyřiceti let s podporou 20 poslanců, 10 senátorů či 50 000 občanů, kteří podepsali příslušnou petici. Všechny tři nasbíraly dostatečné množství podpisů, jen Jana Bobošíková měla po odpočtu namálo.

Po volbách však společně s Pře-

myslem Sobotkou skončily na posledních čtyřech příčkách, kdy dohromady získaly přibližně 13 % hlasů, což by dohromady nestačilo ani na čtvrté místo. Češi jsou příliš konzervativní národ, který zvláště pak mimo velká města podle volebních map nezvolí ani Vladimíra Franze, natož pak ženu.

Po takovém výsledku není divu, že se ženy do další přímé prezidentské volby vůbec nehrnou. Přítom v Evropě a ve světě je tomu spíše naopak. Můžeme jmenovat desítky silných osobností, které se během posledních 20 let staly hlavou státu, nebo tomu byly velmi blízko – naposledy Marine Le Penová a Hillary Clintonová. Nejblíže k České republice mají prezidentku v Chorvatsku nebo v Estonsku.

Předsedkyně vlád je ve světě ještě víc – ve Spojeném království, Norsku, Srbsku nebo u našich sousedů v Polsku. U nás je žen v politice pořád po-

skrovnu a po rozpadu Československa se žádná nestala premiérkou.

Zvláštní pozici pak zaujímá Angela Merkelová jakožto kancléřka Spolkové republiky Německo. Její pravomoc sahá dál než ta prezidentská a svůj úřad si drží už víc jak 12 let. Paradoxně ona může být jedním z důvodů proč se v Česku ženy nevolí. Díky své takzvané „sluníčkářské“ politice se stává terčem kritiky nejen v Německu, ale i v celé Evropské unii.

U nás všeobecně panující strach z uprchlíků a Islámu, potvrzený téměř jedenácti procenty hlasů pro hnutí Svoboda a přímá demokracie Tomia Okamury, dělá z Angely Merkelové osobu zodpovědnou za teroristické útoky spojené s migrační krizí.

Pro někoho lidský, pro Čechy sebevražedný přístup k evropské politice je důvodem, proč u nás ženu jen tak nezvolí.

RADEK POVEJŠIL

„Hon na čarodějnice“, „pouhopouhá kampaň radikálních feministek“, „sexuální revoluce“. I takováto hesla se objevují jako reakce na METOO, kampaň, která po celém světě vyvolala vlnu emocí. Pokud jste právě vylezli z jeskyně a nemáte tušení, o čem jedná, zkráceně vám situaci přiblížím. Začalo to u jednoho z nejvlivnějších filmových producentů Hollywoodu Harveyho Weinsteina, jenž byl hned několika ženami obviněn ze sexuálního obtěžování. Vše vyeskalovalo ve vyhazov z jeho vlastní produkční společnosti The Weinstein Company. Weinstein se částečně brání tvrzením, že vyrůstal v 60. a 70. letech, kdy otázka sexuálního obtěžování byla brána zcela odlišně, než je tomu nyní.

Kampaň pomyslně rozjela herečka Alyssa Milanová reakcí na zmiňovaná

obvinění, když na svém twitterovém účtu napsala „me too“ a k tomu dodala: „Navrženo přítelem: Kdyby všechny ženy, které byly sexuálně obtě-

ženy, které byly sexuálně obtě-

ženy, které byly sexuálně obtě-

ženy, které byly sexuálně obtě-

ženy, které byly sexuálně obtě-

ženy, které byly sexuálně obtě-

ženy, které byly sexuálně obtě-

ženy, které byly sexuálně obtě-

HELENA MALÁ

#Z(A)TRACENÁ KAMPAŇ

ženy, které byly sexuálně obtě-

ženy, které byly sexuálně obtě-

ženy, které byly sexuálně obtě-

Uvědomme si konečně, že Evropská unie jsme my a ne oni

Když v roce 2004 Česká republika s velkou slávou vstupovala do Evropské unie, blýskalo se v našich myslích na lepší časy. Stali jsme se součástí Západu, kterému jsme se milovými kroky přiblížili. Třebaže ne ve všech oblastech, ve spoustě věcí však určitě. Proč si Češi všimají jen toho špatného, přínosy přehlížejí a o Evropské unii (EU) mluví jako o nich, ne o nás?

Češi jsou občany EU již třináct let, a přesto většina stále nemůže pochopit, že být jejím členem neznamená

skákat tak, jak Brusel píská, nýbrž se aktivně podílet na bruselské politice a formovat evropskou budoucnost. To, že se podle toho naši politici v mnoha případech nechovají a raději před prosazováním českých zájmů strkají hlavu do písku, ponechme nyní stranou. Česko s deseti miliony obyvatel sice stěží bez spojenců přehlasuje osmdesátimilionové Německo či šedesátimilionovou Francii. Ale spojence máme, a to nejenom v podobě Visegrádské čtyřky. Je pak už

jen na politikách, aby jednali.

Na obrazu Evropské unie jakožto strůjci veškerého zla a příkoří, jež se Čechům děje a ještě přihodí, se podílejí také média. Zatím se ještě osmdvacítku v těch českých vyskytuje jenom ve spojitosti se zápornými událostmi. Průměrný Čech se zkrátka tisku, a to jak seriózního, tak bulvárního, nedozví, o kolik má lepší život díky evropskému integračnímu procesu, do něhož jsme naskočili třiapadesát let po jeho založení a po čtyři-

ceti letech v komunistickém pekle. Vezměme si třeba veřejná prostranství, která zkrásněla i vlivem evropských dotací. Nebo nové budovy, opravené silnice, prostředky městské hromadné dopravy. Češi berou tento pokrok jako samozřejmý a nedokáží si uvědomit, že za tím z velké části stojí EU.

Přijmout fakt, že EU jsme my a ne oni, se zdá pro hodně Čechů jako nepřekonatelný problém. Možná je za tím naše historie. Stovky let nad-

vlády Habsburků, nacistická okupace a pak totální devastace naší země pod taktovkou Sovětského svazu. Anebo taky jen malost, kdy se z lidí stávají xenofobní hyeny kvůli uprchlíkům, jež v životě neviděli a asi ani neuvidí. Češi by si chtěli dokázat, že obstojí ve světě sami. Jenže ten se změnil a v časech globální ekonomiky je nemyšlitelné, aby se republika dařilo, aniž by byla součástí EU.

ZDENĚK DRGÁČ

Politici by měli uprchlíky oslavovat

Uprchlíká krize pokračuje. Česko je ohroženo teroristy. Naše kultura se bortí, není cesty zpět. Česká republika totiž přijala v rámci uprchlických kvót Evropské unie už 12 imigrantů. Toto nepředstavitelně vysoké číslo bortí základy naší země. Politici se bouří, raději nechají Česko zaplatit cca 270 milionů Kč než přijmout uprchlíků více.

Migranti hráli velkou (mediální) roli i v letošních volbách. Nejedna strana postavila značnou část své kampaně na odmítání utečenců (především těch vyznávajících islám) a český lid zjevně uposlechl strach vyvolávajících a hněv vzbuzujících sloganů, a dal těmto představitelům svůj hlas. Doufám tedy, že těchto 12 imigrantů nyní plave

v penězích jako strýček Skrblík ve svých nově postavených vilách, aby si odpočinuli po soutěži v pojídání kaviáru a popíjejí šampaňského Moët. Protože na takovou politickou kampaň by mohl být pyšný kde jaký PR pracovník a představitel stran by je za to měli řádně odměnit.

Kde by totiž byl Okamura bez uprchlíků? Koho by osočoval, na čí účet by vyjadřoval svou nenávisť? Měl by líbat nohy každému člověku z Blízkého východu. O kom by točil svoje vlogy na FB stránku Svobody a přímé demokracie? Bez nich by byl prostě nahraný.

K negativnímu image uprchlíků pravděpodobně přispívají i čeští novináři. V tisku se toho od roku 2016,

kdy byla uprchlická krize nejintenzivnější, hodně změnilo. Imigrace je poslední dobou spojována s obrázkem Alana Kurdího (malého syrského batolete, které bylo nalezeno mrtvé na břehu středozemního moře) a potopenými čluny s migranty, s politiky, kteří o ní mluví, a kvótami evropské unie. Třeba by stačilo, aby česká média spojila své síly a začala v této oblasti pravdivě informovat českou společnost. A pak by mohla xenofobní části obyvatelstva ukázat, že všichni muslimové nejsou teroristi, že ne všichni imigranti jsou ekonomičtí, a že uprchlíci nám mají co nabídnout. Možná by se nám pak všem žilo o trochu lépe.

BARBORA NOVOTNÁ

Charitativní akce: touha pomoci nebo snaha se předvést?

Charitativními akcemi všemožného druhu se to po světě jen hemží a Česká republika v tomhle trendu není výjimkou. Jejich hlavním cílem je vždy tak horlivě propagovaná snaha pomoci znevýhodněným, nemocným, slabším. Zároveň to však vypadá, jako by pořadatelé propagovali svou neutuchající touhu se zviditelnit, v něčem vynikat, dosáhnout něčeho víc.

Bylo by však hloupé házet všechny charitativní akce do jednoho pytle. Nedávno uskutečněný tradiční benefiční koncert Světlo pro Světlušku byl příkladem důstojného a nijak pompézního charitativního počínu, který byl postaven na kvalitních moderátorech a od jakéhokoliv patosu oproštěných příběhů nevidomých. Nic, co by cpalo do popředí zájmy jedinců, žádné známky honby za popularitou.

Podobné pocity vyvolaly nedávno již poněkolkáté uskutečněné akce pro Centrum Paraple, pořádané Českou televizí a realizované skrze úspěšný pořad Star Dance. Hvězdy tančí pro Paraple i Benefiční tančírna Star Dance mimo jiné těží právě z dlouholeté vysoké divácké sledovanosti. Pořad, který se těší velké oblibě už jenom proto, že spojuje eleganci, krásu a slávu, reprezentují známé tváře českého mediálního prostoru, a právě to je důležité. Kdyby totiž účastníci nebyli slavní, taková charitativní akce se prosazuje jen velmi těžko.

Na druhé straně se však vynořuje například akce s názvem Korálková. Pořadatelé hlásají, že máme pomoci vytvořit co nejdělsí korálkovou řadu, abychom překonali rekord. Až na druhém místě se dozvídáme, že tato

korálková řada by měla posloužit zdravotně postiženým jako podklad pro jejich kreativní tvoření. Nejdřív rekord, potom charita!

Zarážející se však zdá fakt, jak málo benefičních akcí se objevuje v oblasti ochrany přírody. Výsledkem mého pátrání byl jen Běh pro gorily, pořádaný pražskou ZOO, což jen potvrzuje obecnou oblibenost charitativních běhů v posledních letech. Taková ochranářská „giganti“ jako Greenpeace nebo Duha s podobnými akcemi nevyrukovali, jejich kampaně jsou závislé na sdílení příspěvků na sociálních sítích a peněžních darech na jejich účet. Žádné akce charitativního typu, které by mohly konkurovat těm „tradičním“ zaměřeným na lidi. Myslíme, že to je nejenom škoda, ale také hloupost.

TEREZA ŠTĚPAŘOVÁ

Motor Babiš

Možný premiér Andrej Babiš v týdnu představil prezidentovi republiky složení své budoucí vlády. Lídr hnutí ANO po jednání s Milošem Zemanem ohlásil, že k jeho jmenování ministerským předsedou dojde 6. prosince a jeho kabinet prezident jmenuje 13. prosince. Povolenní situace tak dostává jasnější obrysy. Obrysy, v nichž je česká politika soustrojím a Babiš jeho motorem, bez něhož se nic nehne ani o píď.

Aktuálně nelze říci, jestli Babišova vláda dostane od poslanců důvěru. O to tu teď však ani nejde. Zdá se, že se předseda ANO stal hybatelem tužemského politického života. Jeho přímé konání nebo alespoň zmínka o jeho osobě obstarává chod povolebních dní. Od jednání nově ustanoveného mandátového a imunitního výboru, přes diskuze o vedení dolní sněmovny, po složení budoucí vlády.

Vítěz voleb má nyní volné pole působnosti a neexistuje nikdo, kdo by mu do něj mohl vstoupit. Babiš doposud neměl potřebu se někomu svěřovat s podobou nového kabinetu. Víme jen, že počítá se 14 ministry, 5 z toho by měli být jeho stávající lidé z ANO. Zvláštní ochotu nechat se Babišem libovolně přesunovat při tom ukazuje dosavadní ministryně pro místní rozvoj Karla Šlechtová, na níž by měl čekat resort obrany, i spekulované stěhování Martina Stropnického z ministerstva obrany na post šéfa zahraniční diplomacie.

V zarážející tichosti čekal na schůzku s Andrejem Babišem také prezident Miloš Zeman, tedy člověk, který se suverénitou sobě vlastní tak rád ztrhává ostatní politiky a poučuje je. Proti Babišově vládní sestavě však „neměl výhrady“. Hlava státu dokonce souhlasila s Babišovým požadav-

kem posunout jmenování nové vlády už na 13. prosince, aby Babiš stihl reprezentovat Českou republiku na prosincovém summitu EU.

A konečně asi nejděsivější obraz Babišovy hegemonie podal jeho stranický kolega a nově zvolený předseda sněmovny Radek Vondráček, který prohlásil, že při rozhodování o vydání Andreje Babiše k trestnímu stíhání je třeba zamyslet se „co je lepší pro tuto zemi, protože se jedná o člověka, který bude premiérem a který bude sestavovat vládu“.

Vondráčkovy zpochybněné zásady rovnosti před zákonem je jedním z jevů poukazujících na fakt, že Motor Babiš udává takt české politice. Jak ale víme, i motor se může zadřít, potažmo ho po pár letech čeká nevyhnutelná technická kontrola.

JAN HRDLÍČKA

Rošáda na separatistické šachovnici Ukrajiny

Ačkoliv Ukrajina téměř zmizela z mediálního povědomí, odehrávají se tam stále boje mezi ukrajinskou armádou a proruskými separatisty, kteří se nyní potýkají s vnitrostranickými boji o moc. Jak se v poslední době ukázalo, osud separatistických republik leží v rukou toho, kdo má větší vliv na armádu a lepší konexe v Rusku. Konflikty vyvrcholily minulý týden, kdy vůdce samozvané Luhanské lidové republiky (LHR) Igor Plotnickij odvolal z funkce ministra vnitra Igora Korneťu kvůli údajným korupčním kauzám. Ten ovšem obvinění odmítl s odpovědí, že lidé v Plotnického okolí jsou agenti ukrajinské rozvědky. Spletitý konflikt proruských oligarchů však ještě více znepřehlednil vstup ozbrojených jednotek bez distinkcí, kteří, jak se později ukázalo, přijeli ze sousední Doněcké lidové republiky bojo-

vat proti ukrajinským diverzantům.

Útěk Plotnického do Ruska a jeho následná rezignace nasvědčují tomu, že se situace na východě Ukrajiny začíná vyostřovat. Ačkoliv se Rusko oficiálně nevyjádřilo k poslednímu dění v separatistických republikách, má možná větší slovo v jejich politickém uspořádání, než se na první pohled zdá. Nepřehledná situace plná korupce a atentátů na vysoké státní funkcionáře se Kremlu zjevně přestala líbit. Odpovídá tomu i fakt, že do vedení LHR lidová rada jednohlasně korunovala šéfa tajné služby Leonida Pasečnika, jehož minulost ukrajinského a později ruského agenta nahrává do karet Kremlu. Separatisty tak povede věrný posluhovač Kremlu, který se jistě pokusí o zjednání pořádku mezi nimi.

HELENA KRÁLOVÁ

Jaké to je být starým člověkem v uspěchaném světě

Spěcháme. Pospícháme do práce, na schůzku, na nákup a zase domů. Tempo života se zrychluje a svět patří těm, kteří mu stačí. Je tu ale skupina lidí, kteří už s mladou generací nedokážou držet krok.

Perou se v supermarketu o máslo a dokážou přežít bez techniky a počítačů. Mladým lidem občas připadá, jako by generace jejich prarodičů žila v úplně jiném světě. Staří lidé nás brzdí v metru, trvá jim, než nastoupí do autobusu a my se na ně zlobíme, protože nás zdržují v našem spěchání. Přejít namrzlý přechod, nebo dojít na nákup je pro ně složitý úkol. Chováme se k nim, jako by byli na obtíž a zby-

teční, hlavně k těm cizím. Na ty „naše“ nemáme dost času a návštěvy v domově důchodců bereme jako nepřijemnou povinnost.

Kéž bychom byli schopni občas zpomalit. Sednout si s prarodiči u kávy a nechat je vyprávět, jaké to bylo za starých časů. Možná bychom pak zjistili, že není kam spěchat. Možná, že bychom si jich pak začali více vážit a měli pro ně více pochopení. Často si neuvědomujeme, že je i v našem zájmu, aby stáří nebylo jen čekáním na smrt. Jednou to totiž budeme my, kdo přestane světu stačit.

KRISTÝNA SCHÖNOVÁ

Rok s EET

Už skoro rok nám obchody a restaurace povinně vydávají účtenky. EET se za tu dobu nevyhnuly problémům, a že se stále jedná o kontroverzní téma, dokazuje i skutečnost, že Ústavní soud musí rozhodovat, zda je zákon o EET v souladu s ústavou. Možná si řeknete, že nastal čas podívat se na výsledky a objektivně je zhodnotit.

V tom případě vás zklamou. Nejsem ekonom, abych se mohl podívat na statistiku a hodnotit. Přesto mě při čtení zpráv a komentářů o EET zarazila jedna věc – nedokážou to ani odborníci, přinejmenším ne jednoznačně.

Problém s hodnocením EET spočívá v tom, že nemáme a nejspíš ani nebudeme mít všechny potřebné údaje. A ty, které máme, se nechají snadno vyložit jako argument pro i proti.

Můžeme se např. podívat na statistiku toho, kolik podniků za poslední rok zkrachovalo. Už ale nezjistíme, které z nich tak dopadly kvůli nákladům na EET (například na elektronické registry), které proto, že dřív daně neplatily, a které z jiných důvodů.

Víme také, kolik peněz navíc se na daních vybralo: podle Finanční správy to bylo od ledna do září za DPH 3,2 miliardy korun. Pokud ovšem započteme inflaci a ekonomický růst, je to hodně nebo málo? Názory ekonomů se různí. A jak do toho všeho zahrnout sociální náklady?

Liší se i zkušenosti podnikatelů. Jedni si zavedení EET skoro nevšimli, jiní tvrdí, že je zruinovalo. Celé je to navíc ještě složitější, svou roli totiž stále hrají postoje, které obchodníci k evidenci tržeb zaujali už před jejím zavedením.

Můžeme tedy dojít k objektivnímu závěru? Složit celkový obrázek tak, abychom řekli, že EET je dobré nebo špatné, nedokážeme. Alespoň zatím. Je správné, že se o to lidé (povolání i nepovolání) pokouší, ale až budete poslouchat nebo číst jejich názory, mějte na mysli, že se vždy jedná jen o hodnocení konkrétních aspektů z určitého pohledu – ať už podnikatele, ekonomů nebo politiků.

PETR BEHENSÝ

At' mír dál zůstává s touto krajinou

Umění nelze objektivizovat. Nelze říci, který obraz je na světě nejkrásnější, kdo má nejpůsobivější hlas nebo kdo napsal tu nejlepší knihu. Přesto po celém světě každoročně probíhá spousta udělování uměleckých cen. To je téměř vždy provázeno vlnou kontroverzních ohlasů. Vzpomeňme na Akademii filmového umění a věd, která byla několikrát nařčena z toho, že neuděluje dost Oscarů tvůrcům jiné než bílé barvy pleti. Vzpomeňme na Czech Press Photo — každý rok jsou slyšet lidé, kteří tvrdí, že vítězná fotka

si výhru nezasloužila a že tam bylo mnohem více hezčích fotek. Nikdy se zkrátka nestane, že by s výsledkem byli spokojeni všichni.

Český slavík však svou kontroverzností předčí své tuzemské i zahraniční bratry. Důležité je zmínit, že Slavík nevolí porota odborná, ale přímo občané České republiky. Za socialismu vyhrával tradičně Zlatého slavíka Karel Gott. Obecně se ovšem tvrdí, že výsledky byly upravovány stranou. Karel Gott byl pro stranu dokonalým objektem české umělecké scény: krás-

ně zpíval a na poměry v České republice si nestěžoval; skákal tak, jak se pískalo, třeba na rozdíl od Waldemara Matušky. Od roku 1989 si můžeme svého Slavíka volit sami, svobodně, aniž bychom se museli bát manipulace výsledků. Nalézáme se v roce 2017 a cenu za nejlepší hudební skupinu získává ultrapravicová, xenofobní hudební skupina.

Mně nevádí, že se Ortel může účastnit Českého slavíka. Ostatně, když mohou v parlamentu sedět členové nedomokratických stran, proč by se soutě-

že o nejlepší muzikanty nemohla účastnit ultrapravicová skupina. Mně dokonce ani nevádí, že Ortelovo „umění“ není žádným uměním, ale pouhou rasistickou propagandou.

Mně vadí, že jsme si Ortelu sami zvolili. Že jsme jako společnost, zkrátka a dobře, zklamali. Po roce 89 máme konečně možnost volit svobodně. Ale této volby si nevážíme. Kdyby svět vypadal tak, jak si ho představuje skupina Ortel, svoboda volby a slova by vůbec neexistovala.

Česká hudební scéna je v katastro-

fálním stavu. Karel Gott se nestyděl zpívat Českou hymnu 17. listopadu, nestyděl se ani stále přítomnosti v mediálním prostoru, ačkoli se jedná o kolaboranta. Lucie Bílá účinkuje v nesmyslných talentových show místo toho, aby se jako příslušnice romského národa snažila zbořit hranici mezi českými „romáky“ a „gádži“. Michal David slintá nad Pink Angels. A nikdo z nich neumí zpívat.

SÁRA MAZÚCHOVÁ

Potřebujeme nové formy?

Návštěva kina, večer u televize, koncert živé hudby ve vinárně nebo divadelní představení? Je to jedno, jde přeci o příjemně strávený večer ve společnosti. Ale má mít konkrétně divadlo jen tento význam?

Divadlo ještě před sto lety patřilo k té nejživější zábavě, která byla k dispozici, jeho role se ale za tu dobu proměnila. Existuje film, televize, internet, všechno je rychlejší a atraktivnější. Divadlo se tak ostatním typům zábavy snaží přizpůsobovat a dohánět jejich primitivnost, aby se „udrželo na trhu“; nabídka odpovídá poptávce. Proto někdy můžete mít pocit, že jste do divadla přišli na reality show nebo nekonečný seriál, a ani nemusíte jezdit mimo hlavní město. Skupinu pražských bulvárních divadel slušně reprezentuje třeba Divadlo Na Jezerce, Divadlo Kalich nebo Divadlo Komedie, která se svou nabídkou blíží silvestrovským estrádám a k umění mají daleko.

Zásadním rozdílem mezi divadlem a televizí je ale to, že návštěvu divadelního představení lidé stále berou vážně a věří její hodnotě. Jít do divadla je slavnostní událostí, na kterou si udělají čas a patřičně se na ni oblečou. O to větší podvod je, když divadlo svým divákům nabízí komerční kulturu. Aniž si to uvědomují, schvalují tím to, že komerčnost kolem nás je v pořádku. „Každé divadlo je politické. I to nejkonzervativnější je ve své podstatě politické, protože podporuje status quo. Takže i ten, kdo si to neuvědomuje nebo říká, že se politice vyhýbá, je součástí politické situace a světa a svými činy o jeho podobě rozhoduje,“ řekl v rozhovoru pro Divadelní noviny režisér Oliver Frljič.

Jeho představení Prokletí, které nazkoušel s varšavským divadlem Teatr Powszechny a které mohli čestí diváci vidět na Palm Off Festu v Divadle pod

Palmovkou, je otevřeně politické a dokazuje, že i v roce 2017 dokáže divadlo vzbudit velké emoce. Inscenace Prokletí je o katolické církvi a o vztahu Poláků k ní, je drsná, krutá, nesmlouvavá. Před každou její reprízou v Polsku před divadlem postávají skupiny demonstrujících, kteří se snaží zabránit lidem vstoupit dovnitř. Představení je dokonce vyšetřované polskou prokuraturou za „podněcování náboženské nesnášenlivosti vůči katolíkům“.

Ale jak se budou Poláci dívat na Prokletí za sto let? Když se na jeviště poprvé dostala Ibsenova hra Domeček pro panenky, vyvolalo to velkou diskusi ohledně postavení žen ve společnosti. Když byl prvně uveden Čechovův Racek, nebyl přijat vůbec. Dnes jsou to kulturní divadelní hry, o kterých se vyučuje ve školách a které stále mají co říct. Nemůžeme tedy tvrdit, že tomu, co se v divadle odehrává, není třeba věnovat pozornost.

Nemusíme se ale bát, že česká divadla zrcadlí současnost jen komerčním způsobem a že z tohoto zrcadla za sto let nic nezůstane. I u nás našťestí najdeme spoustu kvalitních inscenací, jejichž umělecká hodnota je nepopíratelná a které jsou často velmi angažované. Divadlo Na zábradlí, Studio hrdinů, Dejvické divadlo, Jatká 78, Vila na Štvanici, Národní divadlo, všechny tyto scény (a toto je výčet jen těch nejznámějších) své diváky nepodvádí a představují jim opravdové divadlo. Takové, které má smysl.

Nepotřebujeme nové formy. Potřebujeme ty už existující dostat z divadel, do kterých chodí uzavřenější a intelektuálnější skupina diváků, i do těch, které jsou navštěvovány za účelem příjemně stráveného večera. Tak možná prolomíme jedno z českých divadelních prokletí.

MARTA HERMANNOVÁ

Sentimentální počítání dnů

Charitativní kalendáře stojí řádově stovky korun. Obyčejné kalendáře přitom člověk pořídí doslova „za pár šupů“; letmý pohled na internet nebo návštěva nejbližšího papírnictví nám prozradí, že není problém sehnat kalendář s pěknými obrázky nebo fotkami třeba jen za 50 Kč. Pokud tedy koupím takový normální kalendář, ušetřím spoustu peněz, které, když budu mít chuť a touhu pomoci, můžu věnovat na dobročinné účely dle svého výběru.

To je totiž kromě vyšší ceny další úskalí charitativního kalendáře – jestliže bych doma rád měl kalendář s fotkami psů, ale zároveň bych spíše než útulek chtěl svým darem podpořit třeba UNICEF, mám smůlu. Koupí charitativního kalendáře se psy sice přispěji na chod útulku, nicméně UNICEFu tím moc nepomůžu. Kdybych si přitom v papírnictví koupil obyčejný kalendář za několik desítek korun,

mohl bych například za ušetřené peníze koupit v e-shopu „Dárky pro život“ na stránkách www.unicef.cz hygienický balíček či vybavu pro porodní asistentku. Je to stále jen jeden příklad, ale doufám, že rozumíte, co tím chci říct.

Další věcí jsou potom kalendáře se slavnými osobnostmi. Je v jejich počínání opravdu jenom snaha pomoci dobré věci? Nebo si snad chtějí zlepšit mediální obraz? Samozřejmě by pro ně nebyl problém nějaké peníze velkoryse darovat, to by však nevzbudilo takovou pozornost, jako když vznikne právě kalendář. Ten bude potom celý rok na očích těch, kteří ho koupili, a bude jim připomínat, jak dobré srdce některé naše celebrity mají. Ano, charitativní kalendáře provází moc hezká myšlenka, nicméně ne ve všem je dotažena.

MICHAL KONVALINA

Je Czech Press Photo o fotožurnalistice?

S koncem roku se již tradičně vyhlašovali vítězové prestižní české soutěže Czech Press Photo. Ta se sama oficiálně charakterizuje jako platforma pro zveřejňování prací fotografů, kteří i v současném různorodém obrazovém žurnalistice navzdory závažnosti a kvalitě svých snímků nenacházejí uplatnění v médiích. Obsahová pestrost všech kategorií a zpracování jednotlivých fotografií naznačují, že takových umělců je mnoho. Hodí se ale všechny jejich tvůrky k soutěži, která se již ve svém názvu škatulkuje k tisku?

Fotografie vybrané v mnoha kategoriích bych si dokázala představit v různých typech tiskovin, kde by doprovázely články či samy fungovaly jako nositelé zprávy. Tomuto koncep-

tu odpovídaly snímky z většiny sekcí. Klíčové okamžiky uplynulého roku zachytili fotografové v jasných soutěžních kategoriích, jako jsou Aktuality, Problémy dnešní doby, Umění a kultura či Sport. I fotky nominované mezi Každodenním životem, Portréty nebo Přírodou a vědou by se krásně vyjímaly v tisku.

Takovým podivínem celé soutěže se pro mě stala sekce Lifestyle a z ní převážně série snímků Alžběty Schnürerové. Ta ve svém souboru pod názvem Domov představuje pomocí svého těla různé kusy nábytku — od květináčů přes matraci až po konferenční stůl s háčkovaným ubrusem. Fotkám se nedá upřít originalita, to v žádném případě. Patří ale do soutěže, která ve svém názvu nese slovíčko press?

Společnost vs. současná architektura

S vyhlášením České ceny za architekturu opět nastává příležitost k diskuzi o současné architektuře. Místo podnětných argumentů ale zaznívají spíše hysterické výkřiky, které současnou architekturu rovnou zavrhnou. Změnilo se ale něco? Nebyla architektura, potažmo umění, kritizována odjakživa a nedostalo se jim uznání až od nových generací? Není tak problém spíše v našem přístupu k architektuře než v architektuře samotné?

Dobrym příkladem může být budova Transgas na pražských Vinohradech, jež má být zbourána a místo ní mají být postaveny komerční a rezidenční prostory. Ačkoliv stavbu spousta lidí nenávidí, tak stále častěji zaznívají z řad odborné veřejnosti slova, že by měl být Transgas pro svoji architektonickou hodnotu prohlášen za památku.

Kritici moderní architektury však mohou namítnout, že současná architektura opravdu není kvalitní a domy, které často nahrazuje, sloužily stejně, čímž jejich stavba pozbývá smyslu, jelikož nepřináší žádnou jinou přidanou hodnotu. A kolikrát mají pravdu; viz například „Květinový dům“ na Václavském náměstí.

To však není problém současné architektury, tím je diskuze, která se o ní vede. Místo toho, aby problematika architektury a veřejného prostoru dostala své místo ve společnosti, které si zaslouží, tak deset let řešíme, jestli má stát „Blob“ na Letné, a z Prahy se tak stává skanzen s minimem staveb současné architektury — a sám Tančíci dům to nezachrání. Mohl mu k tomu pomoci alespoň výše zmíněný Transgas nebo Hotel Praha, ale na ty společnost bohužel ještě nedozrála, a tak je

Nechybí těmto až přearanžovaným snímkům kouzelný moment okamžiku, na který fotograf vždy trpělivě čeká a jenž udělá snímek unikátním?

Polemizovat se dá i nad samotným sdělením této série. Fotografie v tisku by měla být jasná a hned na první pohled čtenáře takřikajíc nakopnout. Soubor fotografky Schnürerové evokuje v tomto kontextu spíše snímky umělecké, kdy je nutně význam, často pro každého odlišný, hledat. Proto bych si je dokázala představit v docela jiné soutěži. Přesto, a možná i kvůli tomu, musím letošního 23. ročníku soutěže Czech Press Photo přiznat originalitu a pochválit porotce za opravdu pestrý výběr.

ANNA MIKOLANDOVÁ

radši zbourá. A pokud se už po letech odváží něco postavit, tak to dopadá jako v ráji developerů.

Praha (a účelově zmiňuji právě naše hlavní město, jelikož stavbám v ní se dostává největší pozornosti a také proto, že v ČR existují i města, kde se současná architektura daří, viz Lito-myšl) svůj zápas se současnou architekturou zatím prohrává — a jedním z důvodů je i to, že na ni jako na protivníka nahlíží. Pokud dáme nové architektuře příležitost, tak nám může ukázat, že může být i kvalitní, a nebudeme ji tak muset soudit prismatem staveb, které vznikají na pražském Pankráci, kvůli kterému nám také UNESCO hrozí, že Prahu vyškrtne ze svého seznamu. A Tančíci dům bude moci dotančit.

MARCEL FALTYS

Mrakodrapy na pražském Pankráci

Foto: archiv

Ústup fotbalové reprezentace aneb ryba smrdí od hlavy

Česká fotbalová reprezentace se neprobojovala na mistrovství světa. Opět. V samostatné historii se jí to ze sedmi pokusů podařilo pouze jednou. A v Německu roku 2006 z toho byl výbuch v základní skupině. Kde hledat příčiny neúspěchu v hratelné kvalifikační skupině? Svalovat vinu na trenéra či hráče by bylo příliš krátkozraké, je potřeba si ukázat na Strahov. Tam sídlí nejmocnější buřina českého fotbalu.

Míček se jménem České republiky bude při pátečním losování mistrovství světa v Moskvě chybět. Výkvet naší kopané ztrácel před posledními dvěma duely kvalifikace propastných 10 bodů na průměrné Severní Irsko, s nímž boval jen při domácí bezgólové remíze. Tu reprezentanti doma uhráli i s takovým fotbalovým trpaslíkem, jako je Ázerbájdžán. Trenéru Karlu Jarolímovi se nepovedlo najít novou úspěšnou osu týmu, který po sobě v dezolátním stavu zanechal jeho předchůdce Pavel Vrba.

Ono se ani nedalo čekat, že něco tako-

vého Jarolím dokáže. To by totiž musel čarovat kouzelným proutkem. Realita je taková, že českých hráčů v elitních evropských ligách ubývá, a pokud už se tam dostanou, často jen zahřívají lavičky. Trenér reprezentace se poté musí spoléhat na těch pár úspěšných a doplnit kádr povětšinou fotbalisty z domácí součásti. Kvalita i kvantita se postrádají.

Za to však reprezentační kouč nemůže, jeho prací je poskládat nejsilnější výběr a ušít mu taktiku na míru. Bez dobrých hráčů by ale ani Mourinho nevítil. Primární kritika však nemíří ani za samotnými hráči. Ti jsou totiž vesměs produkty výchovy mládeže v českých klubech.

Fotbalová asociace dlouhodobě přeshlapuje na místě a nedokáže vytvořit jasnou koncepci výchovy mládeže od malých fotbalistů až po dorostence. Zčásti proto, že jí chybí odbornost, zčásti proto, že řeší spoustu jiných problémů. Ty si ovšem zavinila sama. Odstoupivší předseda asociace Miroslav Pelta čelí ob-

vinění z dotačního podvodu, takže fotbal dočasně nedostává peníze z dotačních programů. Místopředseda Roman Berbr zase svými mafiánskými praktikami udržuje uvnitř asociace atmosféru strachu a dělí fotbalové prostředí na „věrné“ a „neposlušné“.

Alespoň z hlediska odbornosti se blýská na lepší časy. Posty trenérů mládežnických reprezentačních výběrů zaujmají například jména jako Václav Kotál, Luboš Kozel nebo Vítězslav Lavička. Tedy progresivní, úspěšní trenéři. Zrodil se také projekt krajských akademií, kam míří nadějně talenty z daného kraje. Tento systém částečně vyvádí juniorský fotbal z pravěku směrem k vyspělému fotbalovému světu.

Dokud ale nebude český fotbal očistěn od nekalých praktik a atmosféry strachu a nenastaví se jasná koncepce výchovy mládeže, další účast reprezentačního A-týmu na mistrovství světa zůstane utopií.

TOMÁŠ VOGL

Z turnaje Goliášů ke střetnutí Davidů

Sportovci ze všech koutů světa už pomalu ladi formu. Čeká je vrchol jejich čtyřleté práce a dřiny. Do zimních olympijských her v jihokorejském Pchjongčangu zbývá pár týdnů. Přesto ale spousta z nich stále žije v nejistotě. To se týká především sportovců z Ruska, kteří vyčkávají na výrok Mezinárodního olympijského výboru. Ten má 5. prosince rozhodnout, jestli se trest za dopingové kauzy bude týkat pouze přímých aktérů, nebo bude zákaz startu plošný. To by znamenalo, že by žádní ruští sportovci (tj. ani hokejisté, kterým žádný doping prokázán nebyl a s největší pravděpodobností jsou nevinní) nemohli závodit pod ruskou vlajkou, ale pod tou neutrální, což zrovna pro takové patrioty, jako jsou někteří Rusové, nepripadá v úvahu.

V případě plošné sankce pro ruské sportovce by nejvíce utrpěl hokejový turnaj mužů v rámci Olympijských her, který by tímto inkasoval již druhý knockout. Nejdříve ruská hokejová federace avizovala, že tým sborné nebude startovat pod neutrální vlajkou. Toto

vyjádření poté doplnilo vedení ruské Kontinentální hokejové ligy (KHL) tím, že v takovém případě dokonce nepřerušuje soutěž a hráči působící v druhé nejpopulárnější soutěži na světě tak nebudou připuštěni k účasti v Pchjongčangu. Klíčový tak bude verdikt MOV, který padne příští úterý.

Ta první a zásadní rána pro hokej pod pěti kruhy nastala letos začátkem dubna, kdy vůbec nejslavnější liga světa NHL oznámila, že nebude přerušovat soutěž a nejlepší hokejisté světa zůstanou na americkém kontinentu. Funkcionáři v čele s komisařem NHL Gary Bettmanem toto rozhodnutí zdůvodnili tím, že v období, kdy se hry konají, je NHL nejsledovanějším sportem v Severní Americe, soutěž by tak přišla o velké množství peněz. V tuto dobu totiž zrovna končí liga amerického fotbalu (NFL) a ta basebalová (MLB) teprve začíná. Proti startu jsou také zástupci klubů, kteří mají strach, že by vinou případných zranění přišli o své největší hvězdy pro důležité boje v play-off.

Vedení severoamerické NHL asi za-

pomnělo, že hokej se hraje pro fanoušky a pro ty je olympijský turnaj dvoutýdenním svátkem, který slaví jen jednou za čtyři roky. Fanoušci si na účast nejlepších hráčů navykli a od olympijských her v Naganu v roce 1998, kde český národní tým získal historické zlato, je lední hokej nejsledovanější disciplínou na zimních hrách. Mezinárodní hokejová federace IIHF dokonce projevila ochotu zaplatit hráčům NHL cestu a pojištění ve výši 20 milionů dolarů. Marně. Jistotou je, že neúspěch těch nejlepších ztratí olympijský turnaj svůj půvab, stejně tak velké množství své divácké obce. Tento problém se však může projevit hned dvojnásobně, když nebude povoleno ani start ruských sportovců a KHL také neuvolní hráče do dějiště her. Tím pádem se neobjeví ani ti nejlepší z Evropy. V takovém případě se najednou z největšího mezinárodního turnaje stane pouze „mrtvá“ událost. Bude se sice bojovat o olympijské medaile, ty ale nebudou mít takovou váhu, jak bývalo zvykem.

PATRIK JANKOVIČ

Kde leží budoucnost českého biatlonu?

Nová sezóna biatlonu byla opět zahájena a skální fanoušci mají letos velká očekávání. A mají k tomu důvod. V posledních letech přibýval na konto našich biatlonistů jeden úspěch za druhým, a proto má u nás čím dál větší sledovanost a oblibu.

Problém však nastává, když závodníci nejsou schopni splnit vysněné cíle. Začne se na ně snášet kritika jak od fanoušků, tak z médií a všichni pak hledají, co je špatné. Prakticky nic špatného není, jen každý závodník má lepší a horší dny a někdy se to seje tak, že výkony nejsou na takové úrovni, aby se vyrovnaly konkurentům z ostatních států. To ke sportu patří.

Nemůžeme hodnotit celou sezónu podle jednoho nebo dvou nepovedených závodů, ale musíme se na celkový stav podívat ve větším měřítku. A český biat-

lon si v tomto velkém měřítku vede celkem dobře. Když se podíváme na statistiky, tak český tým v poslední sezóně skončil čtvrtý v celkovém pořadí národů, které bylo hodnoceno podle počtu medailových pozic, a nechal za sebou například Rusko, Švédsko nebo Finsko, jež jsou tradičně vysoko v tomto žebříčku. Je nasnadě říct, že tento nebyvalý úspěch je z velké části podílem Gabriely Koukalové, která získala 12 z celkových 21 pódiových umístění. Nicméně bych dodala, že i bez Koukalové by se českému biatlonu dařilo. Neslavili bychom sice tak často, ale o to cennější by ta pódiová umístění byla. Sport by se neměl točit jen kolem jednoho závodníka, neboť jsou pak ostatní z týmu v jeho stínu a nemají šanci se zviditelnit. Vezměme si pro příklad Martina Fourcada, šestinásobného vítěze Světového po-

háru, který je tahounem celého francouzského týmu. Ostatní závodníci sice sbírají úspěchy, ale všechna mediální pozornost je soustředěna právě na Fourcada. Popravdě řečeno, kdyby se nyní rozhodl ukončit kariéru, není v jejich týmu nikdo, kdo by ho byl schopen nahradit.

Proto je důležité vychovávat nové talenty a pomáhat jim v rozvoji. Oni jsou budoucností a na nich bude záležet, jak se nám bude v příštích sezónách dařit, až Koukalová a ostatní současné hvězdy přestanou závodit. Český biatlon na tento ohled dbá a jak v juniorské kategorii, tak v IBU Cupu (soutěž 2. stupně, která běží paralelně se Světovým pohárem, pozn. red.) má zástupce, kteří tvrdě trénují, aby mohli dosáhnout výsledků, jež by jim umožnily dostat se mezi elitu.

STANISLAVA BENEŠOVÁ

Maximální připravenost nebo hazard se zdravím?

Od předloňského roku začal do České republiky pronikat fenomén jménem MMA (Mixed Martial Arts). Díky reality show Oktagon Výzva, kterou vysílá stanice O2 TV, se zápasy smíšených bojových umění dostaly do podvědomí širšího publika. Výkony českých zápasníků Viktora Pešty a Lucie Pudilové, kteří se dokázali probojovat do nejprestižnější organizace Ultimate Fighting Championship, pak ještě více rozproudily zá-

jem o tento sport. Třeba se v budoucnosti dočkáme i galavečera této organizace v Praze. Například k našim sousedům do Polska se UFC podívalo již několikrát.

Se zvýšeným zájmem se však začaly ukazovat také nešvary, které k MMA bezpochyby patří. Největším problémem je dle mého názoru vážení zápasníků a jejich extrémní shazování váhy. Zhubnout co nejvíc, dostat se do limitu a po vážení opět co nejvíc nabrat, to je u profesionál-

ních zápasníků v UFC běžné. Tam však všechno probíhá pod dohledem doktorů. Navíc je to sport na vrcholové úrovni, který je také po zásluze odměněn.

U nás se o tomto problému začalo mluvit poté co, v již zmiňované reality show Oktagon Výzva, upadl po vážení do bezvědomí Michal Kotalík. Život mu zachránil pouze rychlý zásah lékařské služby.

Bohužel se tento trend praktikuje i na mnohem méně profesionálním poli, kde

Navážou čeští reprezentanti na úspěšné Soči?

V únoru příštího roku se čeká sportovní fanoušky další olympijský svátek. Jejich zraky se budou potřetí v historii ubírat na asijský kontinent, konkrétně do jihokorejského Pchjongčangu. Navází čeští reprezentanti na vešlepné hry v Soči, odkud si odvezli rekordních osm cenných kovů, nebo odjedou s prázdnou jako z norského Lillehammeru, kde poprvé reprezentovali samostatnou Českou republikou? Pojďme si ukázat největší české medailové naděje.

Nejvíce fanoušci očekávají od biatlonistů. Před čtyřmi roky v Soči svou fenomenální jízdou a ziskem, v minulosti, těžko uvěřitelných, pěti cenných kovů odstartovali českou biatlonovou máni, která by měla vyvrcholit právě v Pchjongčangu. Češi již delší dobu patří do biatlonové špičky, ale pro současnou generaci jsou to pravděpodobně poslední olympijské hry, logickým cílem pro nadcházející olympijské hry by tak mělo být stále chybějící olympijské zlato. Začátek olympijské sezony s sebou však přinesl spoustu pochybností. Jindy výstavní česká disciplína, smíšená štafeta, se nedokázala vyrovnat s absencí české jedničky Gabriely Koukalové. Ta se stále nezotavila ze zranění lýtek, přetrvávajícího už dlouhých pět měsíců a skončila na úvod světového poháru v Östersundu hluboko v poli poražených, na 13. místě. Do začátku olympijských her však zbývají ještě dva měsíce a svěřenci Ondřeje Rybáře jsou známí tím, že na vrcholnou akci dokáží vyladit formu.

Další českou nadějí je rychrobruslař-

ka Martina Sáblíková. Držitelka pěti medailů, z toho tří zlatých, se bude pokoušet o zisk zlatého hattricku na její nejoblíbenější pětikilometrové trati. Ani jí se ovšem nevyhnulo zranění v letní přípravě a start do sezony tak nebyl ideální. Na úvod světového poháru skončila sedmá a sedmáctá. V posledních dnech se její forma zvedá, ale ani tak nedokázala prodloužit svou tři roky trvající sérii výher na pěti kilometrech. Teprve podruhé za deset let se neradovala z vítězství, když ve Stavangeru skončila dokonce až třetí. Je tak definitivně narušena její nadvláda na nejdelší rychlobruslařské trati?

Poté, co ukončili kariéru Ondřej Bank se Šárkou Strachovou se zraky českých diváků alpských disciplín odvrátily od lyžování ke snowboardingu. V něm můžeme čekat útok na nejvyšší příčky hned od tří žen. Zimní obojživelnice Ester Ledecká bude po zisku titulu mistryně světa v paralelním obřím slalomu a stříbra v klasickém paralelním slalomu útočit na zlato v obou výše zmíněných disciplínách a mimo to se pokusí prorazit i v lyžařských disciplínách. Snowboardcrossové zlato ze Soči obhájí Eva Samková a o výsledek v první desítce se pokusí freestylek Šárka Pančochová.

Na to, zda se uzdraví české královny zimních sportů Sáblíková s Koukalovou, zda biatlonisté správně načasují formu, zda snowboardistky zvládnou roli favoritek, či zda se objeví nějaké české překvapení, si budeme muset počkat až do 9. února.

LUKÁŠ SVOBODA

Kdo povede český fotbal?

Již od května, kdy kvůli dotační kauze odstoupil Miroslav Pelta, nemá fotbalová asociace svého předsedu. Nový šéf měl být vybrán v červnu, nicméně ani natřikrát nenašla českomoravská komora společnou řeč, a tak musela být volba odročena. Mimořádná valná hromada se koná 12. prosince v Nymburce.

Opětovně neúspěšné volbě by mělo zabránit zavedení případného čtvrtého kola, jež by sčítalo všechny hlasy bez rozdílu příslušnosti k jedné z komor. Ano, toto řešení by mohlo být rozumné, pokud by však k samotné realizaci nedošlo tak, jak je českému fotbalovému prostředí zvykem. Z celkového počtu 202 delegátů jsou dvě třetiny z Čech a jak je známo, téměř celou českou komoru ovládá Roman Berbr – čest výjimkám. To už se rovnou může k úpravě řádu připojit vyloučení moravské části z hlasování. Morava takhle bude stejně jen do počtu a vše bude záviset na poslušnosti delegátů z české komory. Celý proces by se zrychlil, o výsledku by nebylo pochyb, něco by se ušetřilo, a tak to přece všichni chtějí, nebo snad ne?

Tentokrát se na post předsedy přihlásili dva adepti – Petr Fousek a Martin Malík. Libor Duba, kandidát z předešlé volby, přihlášku nepodal. Konečně dobré rozhodnutí. Jeho minulou kandidaturu jsem osobně nepochopil a zjevně ji nepochopili ani delegáti, jelikož dostal

všehovšudy tři hlasy. Tak tedy Petr Fousek, zkušený fotbalový funkcionář s kontakty v asociaci UEFA či FIFA, bývalý člen komise zmiňovaných asociací, mezinárodní delegát na zápasech Ligy mistrů a šéf organizačního výboru při pořadatelské úspěšné mistrovství Evropy hráčů do 21 let. A Martin Malík, marketingový specialista společnosti STES.

Na první pohled se může zdát, že o novém šéfovi asociace nemůže být pochyb. Má to ale jeden háček. Hlavním adeptem je jiný člověk, než byste čekali. K čemu jsou všechny ty zkušenosti, kontakty a dobré renomé, když máte za zády šedou eminenci českého fotbalu? A když jsem u Romana Berbra, favorita na post vedoucího České komory, co jiní uchazeči do řídicích funkcí jako Dagmar Damková či Miroslav Liba? Nejenže jsou napojeni na kontroverzního Romana Berbra, ale jsou to pořád ta samá jména, jež se každoročně opakují.

Český fotbal rok od roku klesá v hodnocení fotbalových reprezentací. Tak proč je vedení pořád stejné? To jsme spokojeni s tím, že se nacházíme v první padesátce zemí, nebo že máme náskok devět příček na takovou fotbalovou „velmoc“, jakou je Haiti? Věřím, že čas ještě je, ale chce to radikální změnu. Takovou, kterou tato mimořádná valná hromada přinést nemůže.

MICHAL KOUBEK

Pozor! Bude velká nadílka!

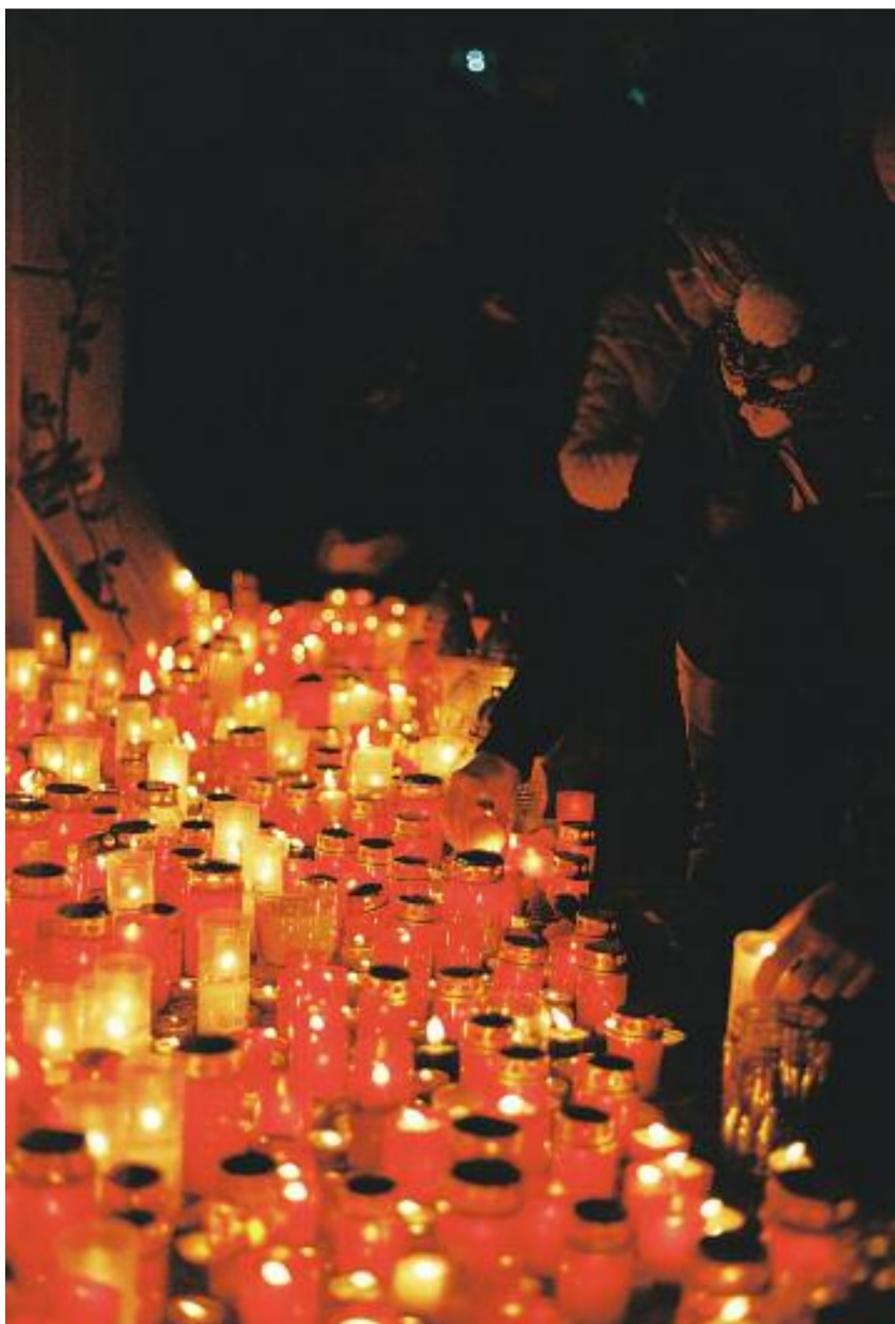
má často za následek kolaps zápasníka, selhání ledvin. Samozřejmě jsou známé i případy, kdy to dopadlo mnohem hůře. Jenom na Ostravsku, v rámci regionálních zápasů, skončili v průběhu letošního roku tři lidé v nemocnici.

Chápu, že každý chce zápasit v nižší váhové kategorii, aby proti němu stál lehčí, přijatelnější soupeř. Ale opravdu to stojí za to? Riskovat kvůli tomu život? I přes to, že je šance prosadit se na mezi-

národní scéně takřka nulová? Je v pořádku vážit zápasníky den před zápasem? Kdyby se vážení posunulo těsně před začátek, tak by k takovým událostem nedocházelo, jelikož by zápasníci nemohli nabrat ztracená kila zpátky. Navíc by po takovém úbytku váhy nebyli schopni předvést optimální výkon. Snad se v budoucnosti dočkáme takové změny pravidel, která by chránila jejich zdraví.

MAREK STODŮLKA

1. Zastávka levicového průvodu Žít, ne dít před budovou správy železnic.
2. Liberálové volí odpor intelektuálním humorem.
3. Průvod Žít, ne dít vyráží z Náměstí Republiky
4. Příznivec Sládkových Republikánů
5. Proslov Petry Jelínkové ze Strany Zelených na Jindřišské ulici
6. Vzkříšení myšlenek Marxe ve fyzické podobě
8. Předseda DSSS Tomáš Vandas na Václavském náměstí
9. Policie dozoruje průvod Žít, ne dít
10. Demonstrace DSSS
11. Mladí Zelení
12. Zmuchlané vlastenectví
13. Národní třída
14. Studenti na Václavském náměstí. kde probíhá Koncert pro budoucnost
15. Památník 17. listopadu
16. Vlajka EU na Václavském náměstí

AUTOR MAREK ZAVŘEL